

Neděle svaté Trojice

Hošťálková 30. 5. 2021

Písně: 215, 604, 158, 621, 582

Čtení z Písma: ep.Efez. 1, 2 - 14; ep.Řím. 11, 33 - 36

Text kázání: ep. Efezským 1, 3 - 5

Milí bratři a sestry,

tak jako je velké hudební dílo uzavřeno slavnostním závěrečným akordem, tak v sobě dnešní neděle „svaté Trojice“ soustřeďuje a slavnostně shrnuje to, co již bylo ve všech třech hlavních svátcích zvěstováno: Vánoce jako den, ve kterém Bůh prokázal svou otcovskou lásku vůči nám, když mezi nás sestoupil ve svém Synu; Velikonoce, kdy Boží Syn, Ježíš Kristus umírá na kříži a pokládá svůj život za náš hřích a pro naši záchranu; a pak svátky Svatodušní, kdy již Duch svatý formuje nové společenství Ježíše Krista, obdarovává je svými dary, kterými má sloužit až do dne Kristova nového, slavného příchodu.

Ani v této souhrnné zvěsti dnešní Trojiční neděle se však nejedná pouze o teologické hloubání a formulování suché věrouky jako křesťanské nauky, ale o jasné ohledání spásných Božích činů, které v Bibli tvoří zvěst jedinou, stále aktuální. A zároveň s touto zvěstí je nám také kladena otázka po naší osobní odpovědi.

Autor epištoly Efezským nám sděluje: Naší jedinou odpovědí může a má být jedna velická „*chvála Boží slávy*“, uctívá vděčnost Bohu, který nám prokazuje a v minulosti prokázal svou dobrotu a milost tak rozmanitě a mnohotvárně. Pisatel dopisu sám jakoby nenacházel dostatek slov k vyjádření této chvály a vděčnosti Bohu, tak je toho všeho plný. Jeho vyznání můžeme shrnout do tří výpovědí:

- 1. Jsme vyvoleni skrze Otcovu lásku.**
- 2. Jsme zachráněni spásným činem jeho Syna.**
- 3. Jsme dědici království Božího, skrze Ducha svatého.**

1. Jsme vyvoleni skrze Otcovu lásku.

Žijeme v době nejrůznějších proměn a zvrátů situace a poměrů doma i v celém světě. Obzvláště vy starší můžete potvrdit jak velmi se dnešní svět liší od toho, ve kterém jste vyrůstali vy. Mnohým lidem takováto proměna světa může nahánět také silné obavy: Kam jen se to ten svět ubírá?! Změnilo se také mnoho na poli církve, jejího chování i služby. Setkáváme se dnes většinou s člověkem, kterému křesťanská orientace života již blížká není a klademe si naléhavou otázku, jakým účinným způsobem promluvit nebo jednat, aby naše služba nevyšla naprázdno, ale něco se v člověku nově rozeznělo. Je to tak potřebné a důležité, aby - právě v tomto čase mnohých proměn - se člověk mohl orientovat určitým směrem a uprostřed všech spletností nacházel pevný orientační bod. Tímto pevným bodem je pro nás především ona výpověď: „*Jsme vyvoleni skrze lásku našeho nebeského Otce!*“

„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve

své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Krista přijati za syny-dcery a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.“

Kdosi řekl: „*My křesťané se nemáme lépe, ale vede se nám lépe.*“ Vede se nám lépe, protože nás drží pevná ruka našeho nebeského Otce. A pokud o toto stojíme, pak jsme Božími milovanými dětmi. Smíme tuto lásku zakoušet sami na sobě. Jsme obdarováváni jeho dobrými dary, které tvoří z našeho života život plný a hodnotný. Jeho láskou jsme uváděni na rovinu pravého lidství, ve kterém se zrcadlí a zrcadlit má Boží původní záměr se svým stvořením. **Vyvolení skrze Otcovu lásku** - to je velký důvod ke chvále Boží a vděčnosti jemu.

2. Jsme zachráněni spásným činem jeho (Božího) Syna.

K poznání, že je pro nás nezbytně potřebné být průběžně vysvobozováni a zachraňováni, a že jsme na tom životně závislí, k tomu člověk nepotřebuje ani víru. - To poznáváme velmi rychle. Stačí k tomu jediný pohled do širého světa (třeba přes televizní obrazovku), abychom zahlédli jeho nouzi a nesčetné, naléhavé potřeby. Nemusíme zde myslet ani na ty mnohé přírodní katastrofy, za které povětšinou člověk přímo nemůže a tak za ně nemůže být ani volán k odpovědnosti. Myslíme především na lidská provinění, páchaná bezpráví, kterým na sebe lidé sami utrpění, mnohou nouzi a bolest přivolávají.

Člověk nechce brát zodpovědnost za Boží stvoření vážně. Necítí potřebu brát zřetel na své blízké nebo vzdálené bližní, nedbá na jejich potřeby: „*At' se stará každý sám o sebe!*“ Dochází k nahlodávání i těch nejužších vztahů - manželství, rodina, kolegové v práci. Je dobré se na sebe kriticky zahledět, a pak poznáváme: Jaká je v nás samotných trhlinka, ano propast, mezi chtěním a činem! Jak jsme přitahováni a vázáni na sobecké sklony v nás, které nás - vzhledem k potřebám našich bližních - nechávají netečnými! Kolik neklidu a vnitřní nejistoty může takový postoj vypůsobit! Jak často musí lékař konstatovat, že za mnohými fyzickými problémy nestojí žádné organické příčiny, ale vyrůstají z vnitřního stavu lidského nitra, často z všelijakého pocitu provinění, které nebylo odstraněno odpuštěním.

„V něm jsme vykoupeni jeho krví“, říká apoštol „a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vší moudrosti a prozíravosti, když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu.“

Potřebujeme znát něco více? Jako křesťané nejsme lepší než nekřesťané. Ale **vede se nám lépe!** Smíme totiž neustále mít před svými očima Kristův kříž, Toho, který na něj byl přibit. Skrze něj - Ježíše Krista - je nám stále znovu nabízena možnost nového počátku když se pustíme špatnou cestou a dostáváme se do slepé uličky. On ve své milosti napravuje naše kroky, aby se shodovaly s Božím záměrem s námi. V Ježíši Kristu smíme stále znovu přicházet do styku s Boží čistotou a jsme k této čistotě vedeni. **Zachráněni spásným činem Božího Syna** - to je též dostatečný důvod k vděčné chvále a oslavě svého Pána!

3. Jsme dědici království Božího, skrze Ducha svatého.

To je určitě honosná výpověď, které zde apoštol užije. Ale znovu: nehrozí nám nebezpečí, že tato výzva, toto zaslíbené dědictví pro nás nebude mnoho znamenat a tak je přehlédneme, a ono v našem životě zapadne? Možná se nám vede dobře a po ničem více netoužíme, jen se těšíme z naší dostatečné zajištěnosti, ve které se nemusíme bát o svou budoucnost. Ale nechybí nám něco? Nepominuli jsme něco

podstatného co teprve je základem pravého lidského štěstí - totiž to, že jsme se skrze Ducha svatého stali především **dědici království Božího**? Položme si tuto otázku poctivě a pokusme se na ni též sami sobě poctivě odpovědět.

„On (Ježíš Kristus) je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, abychom se my, kteří jsme na Krista upnuli svou nadějí, stali chválou jeho slávy. V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy.“

Toto dědictví zavazuje. Nesmíme na ně - přes všechno pomýšlení na budování si vlastního spokojeného života - zapomenout. Nesmíme zůstat a zakrnět u pouhého teoretického křesťanství, které se týká jenom našich úst a slov. Potřebujeme se cvičit v praxi.

Tento velký Boží kapitál svěřený nám lidem, nesmí zůstat ležet ladem, má být rozměňován na drobné - na malé mince činů lásky k bližnímu člověku. Ale nejen to! Máme být též rozhodnými svědky svého Pána; svědky Toho, který nás obdaroval tak velikým a vzácným dědictvím. Zde potřebujeme vyznávat: často právě v tom leží problém dnešních církví a křesťanských společenství. Je nám blízké křesťanství konzumní - sotva něco z onoho přijatého předáváme dál. Má tedy jít o naši vnitřní, hlubokou proměnu. Jeden představitel církve řekl: „Křesťané jsou lidmi, přes které to mají mít ti druzí lehčí v Boha uvěřit.“

„V něm (Ježíši Kristu) byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy.“ Také to je dostatečným důvodem k vděčné chvále a oslavě našeho Pána - Trojjediného Boha!

Amen.